

ЧЕСТИТЪ ПОЕТЪ*

Очеркъ отъ Тенно Станиславъ

Въ едно отъ своите дивни по форма стихотворения — Палатътъ на Искусството — поетътъ изповѣдва, че за своята душа е съградилъ царственъ палатъ, рдѣто тя може за винаги да живѣе въ наслада. Отъ височината на която тоя палатъ е съграденъ, се отварятъ далечни изгледи; богато зидани сж неговите много-колонни коридори и дивно украсени чертозите му. Радостна и въ омая отъ красотата, живѣе душата въ тоя палатъ, горда въ своята божественна самотностъ, отдалечена отъ свѣтовните недѣзи, възвисена надъ расприте и врѣзите на разни секти, като Богъ бдяща надъ всички форми на вѣрата, безъ да предпочита коя и да е отъ тяхъ. — Дотукъ аллегорията напомня действителността. Палатътъ на Искусството не се различава твърде много отъ виллата на поета, построена на една отъ западните височини на островъ Уайтъ. Среда гѣстъ паркъ, въ тая обгърната въ брашлянъ вилла, е прѣкаралъ въ самотностъ половината отъ своя земенъ животъ единъ отъ видните поети на столѣтието, на което ний скоро ще кажемъ слово. Този поетъ е Алфредъ Теннисонъ, по родъ бѣденъ пасторски синъ, — на младини, при още ненакърнени духовни сили, съ определена свободолюбива политическа мисль, а на старини съ още по-строга определени охранителни възгледи, чийто коренъ се крие, може би, въ благоволенieto къмъ него на царица Виктория и харизаното му отъ нея звание увѣнчанъ поетъ. Струва ми се, че си спомнямъ стихъ отъ единъ грѣцки трагикъ: това що ни ядоса на младостъ — то ни радва на старини.

Художниците сж обични, но не и галени деца на съдбата; тѣмъ е дадено много радости, изкупвани съ още по-много мъки, —

* Рефератъ, четенъ въ тържественното събрание на Българското Книжовно Дружество, за 1899 г.